

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/121/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1317010678
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Šamko
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1317010678.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu JUDr. Peta Šamka a sudcov JUDr. Karola Kováča a JUDr. Vladimíra Buchvalda, v trestnej veci proti obžalovanému S. M., stíhaného pre prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 2T/99/2017 zo dňa 11.03.2019, na verejnom zasadnutí konanom dňa 05. decembra 2019 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por. z r u š u j e sa rozsudok Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 2T/99/2017 zo dňa 11.03.2019 v celom rozsahu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por. sa

obžalovaný:

S. M., A.. XX.XX.XXXX v W., trvale bytom W., W. Č.. XX, na slobode,

uznáva za vinného, že

dňa 30.05.2012 uzatvoril so spoločnosťou Volkswagen finančné služby Slovensko s.r.o. (poškodená spoločnosť) úverovú zmluvu o autokredite č. XXXXXX, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 14.000 euro za účelom nákupu motorového vozidla zn. Mercedes Benz Viano, Q.:K. a zároveň zmluvu o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva k danému vozidlu, na základe ktorej prešlo vlastnícke právo k vozidlu na spoločnosť Volkswagen finančné služby Slovensko s.r.o., pričom podmienky úverovej zmluvy ako aj podmienky zmluvy o zabezpečovacom práve nedodrжал, nakoľko v roku 2013 odstránil predmetné vozidlo zo svojej dispozície a znemožnil jeho návrat do majetkovej sféry poškodenej osoby a následne úver riadne nesplácal, v dôsledku čoho spoločnosť Volkswagen finančné služby Slovensko s.r.o. odstúpila od úverovej zmluvy a vyzvala obžalovaného na vrátenie vozidla, čo však obžalovaný neurobil a vozidlo poškodenej spoločnosti nevrátil, čím spôsobil spoločnosti Volkswagen finančné služby Slovensko s.r.o. so sídlom Bratislava, Vajnorská č. 98 škodu vo výške 6.777 euro,
t e d a

prisvojil si cudziu vec, ktorá mu bola zverená a spôsobil tak na cudzom majetku väčšiu škodu,

č í m s p á c h a l

prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák.

Za to sa
o d s u d z u j e

Podľa § 213 ods. 2 Tr. zák., § 42 ods. 1, § 41 ods. 1, § 38 ods. 2, § 37 písm. h), § 36 písm. k) Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 20 (dvadsať) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák., § 50 ods. 1 Tr. zák. sa obžalovanému výkon trestu podmienične odkladá a určuje sa skúšobná doba v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. sa obžalovanému ukladá trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel každého druhu vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd súčasne zrušuje vo výroku o treste trestný rozkaz Okresného súdu Bratislava I z 12.09.2013 sp. zn. OT/140/2013, právoplatného dňom 12.09.2013, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Bratislava III bol obžalovaný S. M. uznaný vinným zo spáchania prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že potom, čo dňa 30.05.2012 uzatvoril so spoločnosťou Volkswagen finančné služby Slovensko s. r. o. úverovú zmluvu o autokredite č. XXXXXX, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 14.000,- € za účelom nákupu motorového vozidla zn. Mercedes Benz Viano, VIN: K. a zároveň zmluvu o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva k danému vozidlu, na základe ktorej prešlo vlastnícke právo k vozidlu na spoločnosť Volkswagen finančné služby Slovensko, s. r. o., podmienky úverovej zmluvy nedodržiaval a úver riadne nesplácal, takže spoločnosť Volkswagen finančné služby Slovensko s. r. o. od úverovej zmluvy odstúpila a vyzvala obvineného na vrátenie vozidla, avšak hoci si obvinený výzvu na vrátenie vozidla prevzal dňa 30.06.2015 a opakovane aj dňa 11.08.2015, predmetné vozidlo doposiaľ spoločnosti Volkswagen finančné služby Slovensko s. r. o. nevrátil, čím spôsobil spoločnosti Volkswagen finančné služby Slovensko s. r. o., so sídlom Bratislava, Vajnorská 98, IČO: XX XXX XXX škodu vo výške 6.777,- €.

Za to mu bol podľa § 213 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, § 37 písm. h), § 42 ods. 1 v spojení s § 41 ods. 1 Tr. zák. uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 20 mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 50 ods. 1 Tr. zák. bol obžalovanému výkon trestu podmienične odložený na skúšobnú dobu v trvaní 2 roky. Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. bol obžalovanému uložený aj trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel všetkého druhu na dobu 2 roky.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd zrušil výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava I zo dňa 12.09.2013 sp. zn. OT/140/2013, právoplatného dňa 12.09.2013 ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie obžalovaný, ktoré odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu tak, že spáchanie skutku poprel, pričom sa nemohol dopustiť trestného činu sprenevery, nakoľko v čase, keď bol vyzývaný na vrátenie vozidla týmto vozidlom už nedisponoval, pretože mu bolo odcudzené. Krádež síce nahlásil až počas vyšetrovania, avšak vysvetlil svoje dôvody prečo tak konal. Splátky uhrádzal aj po dobu kedy mu bolo vozidlo odcudzené a nebyť finančných problémov po uložení trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá, splátky by naďalej uhrádzal riadne a včas. Napriek tomu, že vozidlo nemá, dlh poškodenému uhradil v celom rozsahu. Okresný súd založil výrok o vine iba na domnienkach, že vozidlo scudzil, aby vyriešil svoje finančné ťažkosti. Tieto úvahy nemajú žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní. Jeho výpoveď v súvislosti s odcudzením vozidla bola potvrdená výpoveďou svedka U. M.. Je názoru, že nebola naplnená v jeho prípade ani subjektívna stránka stíhaného prečinu. Navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a sám ho oslobodil spod obžaloby.

Krajský súd na verejnom zasadnutí doplnil dokazovanie čítaním listinných dôkazov, ktoré navrhoval oboznámiť na hlavnom pojednávaní prokurátor v podanej obžalobe, avšak pochybením okresného súdu sa tak nestalo, pričom súd prvého stupňa z týchto listinných dôkazov vychádzal pri ustaľovaní skutkového deja. Odvolací súd preto na verejnom zasadnutí prečítal podstatný obsah trestného oznámenia poškodenej spoločnosti, zmluvu o autokredite, všeobecné zmluvné podmienky, zmluvu

o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva, protokol o odovzdaní a prevzatí vozidla, splátkový kalendár ako aj oznámenie o predčasnej splatnosti úveru.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu obhajca obžalovaného uviedol, že sa pridrižiava písomných dôvodov podaného odvolania a navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a obžalovaného spod obžaloby oslobodil.

Prokurátorka krajskej prokuratúry navrhla odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné.

Obžalovaný uviedol, že sa pridrižiava predchádzajúcich svojich výpovedí, ku ktorým chce dodať, že už pred odcudzením motorového vozidla bola na ňom škodová udalosť v hodnote 3500 euro, ktorá nebola pokrytá poisťným plnením, pretože vozidlo nebolo poistené. Ako došlo k odcudzeniu motorového vozidla, tak vychádzal z toho, že opäť bude musieť hradíť škodu on, keďže nebolo vozidlo poistené, pričom krádež vozidla neoznámil aj z toho dôvodu, aby nedošlo k predčasnej splatnosti úveru, na ktorého úhradu nemal finančné prostriedky. Poukazuje tiež na to, že škodu poškodenej spoločnosti uhradil, pričom svoje finančné problémy neriešil páchaním trestnej činnosti.

Krajský súd podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že podané odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné, avšak z iných dôvodov než uvádza obžalovaný v podanom odvolaní.

Podľa § 321 ods.1 písm. b) Tr. por. odvolací súd zruší napadnutý rozsudok pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku.

Podľa § 321 ods. 1 písm. c) Tr. por. odvolací súd zruší napadnutý rozsudok, ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy.

Podľa § 321 ods. 2 Tr. por. ak bolo odvolanie obmedzené podľa § 317 ods. 1 alebo 3, odvolací súd z dôvodu uvedeného v odseku 1 zruší len napadnutý výrok rozsudku.

Podľa § 322 ods.3 Tr. por. veľa prvá odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený, alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom.

Krajský súd je názoru, že z vykonaného dokazovania nepochybne vyplýva, že boli naplnené všetky formálne znaky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu, t. j. bez rozumných pochybností bolo preukázané, že sa stal skutok uvedený v obžalobe, ktorý naplňa znaky skutkovej podstaty prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. a bolo preukázané aj to, že sa žalovaného skutku dopustil obžalovaný.

Výrok o vine obžalovaného zo spáchania žalovanej trestnej činnosti možno nepochybne vyvodíť z oboznámených listinných dôkazov, ktoré preukazujú nielen skutočnosť, že obžalovaný mal k dispozícii cudziu vec, ktorú odstránil z dispozície jej vlastníka a spôsobil mu tak škodu na jeho majetku, ale aj to, že obhajoba obžalovaného je nedôveryhodná, nakoľko nie je logická a možno ju považovať až za absurdnú.

Z trestného oznámenia spoločnosti Volkswagen Finančné služby Slovensko s.r.o. (ďalej len poškodená spoločnosť) vyplýva, že dňa 30.09.2015 podala poškodená spoločnosť na S. M. (ďalej len obžalovaný) trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania trestného činu, ktorého sa mala uvedená osoba dopustiť v súvislosti s uzatvorením zmluvy o autokredite a zmluvy o zabezpečovacom prevode práva. Na podklade týchto zmlúv mal obžalovaný užívať motorové vozidlo, ktoré bolo vo vlastníctve poškodenej spoločnosti, pričom v priebehu zmluvného vzťahu prestal splácať zmluvne dohodnuté splátky a ani motorové vozidlo neodovzdal poškodenej spoločnosti ako jeho vlastníkovi. Poškodená spoločnosť vyčíslila škodu na svojom majetku vo výške 6.777 euro.

Z kúpnej zmluvy uzatvorenej dňa 30.05.2012 medzi predávajúcim H. D. a obžalovaným ako kupujúcim vyplýva, že predmetom kúpy bolo ojazdené vozidlo Mercedes Benz Viano s tým, že kúpna cena bola

dohodnutá vo výške 20.000 euro, pričom časť kúpnej ceny vo výške 6000 euro bola uhradená v deň podpisu zmluvy obžalovaným a časť kúpnej ceny vo výške 14.000 euro bola uhradená prostredníctvom úveru od poškodenej spoločnosti.

Zo zmluvy o autokredite uzatvorenej medzi obžalovaným ako dlžníkom a poškodenou spoločnosťou ako veriteľom vyplýva, že veriteľ poskytol sumu 14.000 euro obžalovanému na kúpu vyššie uvedeného motorového vozidla a to dňa 30.05.2012.

Zo zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva zo dňa 30.05.2012 uzatvorenej medzi poškodenou spoločnosťou ako veriteľom a obžalovaným ako dlžníkom vyplýva, že dlžník na zabezpečenie svojho záväzku voči veriteľovi na vrátenie na základe poskytnutého úveru a na zaplatenia príslušenstva, prevádza na veriteľa podpisom tejto zmluvy vlastnícke právo k predmetu financovania, t. j. k vozidlu Mercedes Viano, pričom dlžník je povinný predmet financovania užívať výhradne v súlade s jeho účelom, ďalej sa zaväzuje po celú dobu trvania tejto zmluvy predmet financovania nepreviesť do vlastníctva tretej osoby, nezriaďiť v prospech tretej osoby záložné právo a ani bez súhlasu veriteľa predmet financovania neprenechať do užívania tretej osobe akoukoľvek formou.

Z protokolu o odovzdaní a prevzatí vozidla zo dňa 30.05.2012 vyplýva, že obžalovaný fyzicky prevzal vozidlo Mercedes Viano a to po uhradení časti kúpnej ceny 6000 euro s tým, že výška autokreditu bola 14.000 euro.

Zo splátkového kalendára vystaveného poškodenou spoločnosťou dňa 30.05.2012 možno vyvodit', že obžalovanému bol stanovený harmonogram jednotlivých splátok ako aj deň ich splatnosti s tým, že doba splácania mala byť 48 mesiacov.

Z oznámení o predčasnej splatnosti úveru zo dňa 09.04.2015 a dňa 15.07.2015, ktoré poškodená spoločnosť opakovane doručovala obžalovanému vyplýva, že z dôvodu omeškania s úhradou splátok došlo k predčasnému splatnosti úveru, pričom obžalovaný bol vyzvaný aby uhradil celkovú dlžnú sumu pozostávajúcu z nesplatennej časti istiny a príslušenstva s tým, že ak dlh nebude uhradený pristúpia k realizácii zabezpečovacieho práva na vozidlo. V súvislosti s realizáciou zabezpečovacieho práva bol obžalovaný písomne vyzvaný, aby okamžite pristavil na adresu poškodenej spoločnosti vozidlo Mercedes Viano.

Z uvedených listinných dôkazov možno nepochybné ustáliť, že sa stal skutok uvedený v obžalobe, nakoľko obžalovaný mal k dispozícii vozidlo Mercedes, ktoré bolo na podklade zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva vo vlastníctve poškodenej spoločnosti, pričom bol povinný splácať zmluvne dohodnuté splátky na základe úverovej zmluvy a zároveň mu bolo zmluvne zakázané vykonávať také dispozície s vozidlom, ktoré by vozidlo, prípadne veriteľa (poškodenú spoločnosť) mohli poškodiť, respektíve ktoré by smerovali k tomu, že by vozidlo dal do užívania inej osobe, respektíve s ním naložil v rozpore s účelom zverenia. Rovnako tak z vykonaných dôkazov nepochybné vyplýva, že obžalovaný nehradil riadne dohodnuté splátky, čo bolo dôvodom vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru a výkonu zabezpečovacieho práva, t. j. k žiadosti o odovzдание vozidla vlastníkovi vozidla, teda poškodenej spoločnosti. Nepochybným a nesporným je aj to, že obžalovaný poškodenej spoločnosti neodovzdal vozidlo a škodu spôsobenú poškodenej spoločnosti uhradil až v konaní pred súdom.

Z hľadiska znakov skutkovej podstaty prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1 Tr. zák. je preto nepochybné, že obžalovaný mal zverené k užívaniu motorové vozidlo ako predmet financovania úveru, pričom, vo vzťahu k nemu, išlo o cudziu vec, nakoľko na podklade zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva bolo vozidlo vo vlastníctve poškodenej spoločnosti. Obžalovaný mal teda vozidlo v oprávnenom užívaní na podklade zmluvy a to aj so zmluvným záväzkom používať vozidlo iba na dohodnutý účel a buď ho vrátiť vlastníkovi veci (v prípade nehradenia zmluvne dohodnutých splátok), respektíve ho postupne splácať a tak následne nadobudnúť vlastnícke právo k vozidlu (§ 130 ods. 3 Tr. zák.). V zmysle znakov základnej skutkovej podstaty trestného činu sprenevery podľa § 213 ods. 1 Tr. zák. teda bola obžalovanému zverená cudzia vec, za ktorú sa považuje vec, ktorá nepatrí obžalovanému vôbec alebo mu patrí iba z časti.

Podľa názoru krajského súdu vyplýva z vykonaného dokazovania aj znak „prisvojenia si cudzej veci“. V tomto smere poukazuje odvolací súd na ustanovenie § 130 ods. 4 Tr. zák. podľa ktorého sa prisvojením

veci na účely Trestného zákona rozumie odňatie veci z dispozície vlastníka alebo inej osoby, ktorá ju má oprávnené, bez súhlasu, s úmyslom s ňou nakladať ako s vlastnou.

V zmysle uvedenej definície je teda prisvojením také nakladanie s cudzou vecou, ktoré má vylúčiť veriteľa z dispozície s vecou. V tomto smere je nutné chápať pojem prisvojenie si cudzej veci z pohľadu poškodeného subjektu, ktorý v dôsledku konania páchatel'a stratí trvalo možnosť s vecou nakladať a vec je tak mimo dispozíciu poškodeného (spravidla vlastníka veci). Vzhľadom k uvedenému nie je podstatné ako konkrétne páchatel' so zverenou vecou naložil, ale dôležitým, z hľadiska znakov skutkovej podstaty trestného činu sprenevery, je iba to, že úmyselným konaním páchatel'a došlo k strate možnosti poškodeného (vlastníka veci) s vecou disponovať.

Z pohľadu výkladu pojmu prisvojenia si cudzej veci je nutné vychádzať aj pri hodnotení obhajoby obžalovaného. Obhajoba obžalovaného bola založená na tom, že vozidlo, ktoré bolo financované aj prostredníctvom úverovej zmluvy nemohol odovzdať poškodenej spoločnosti, nakoľko mu bolo odcudzené už v roku 2013. Tato obhajoba obžalovaného je zjavne nelogická a nie je možné jej uveriť. V tomto smere je nutné uviesť, že obžalovaný údajne odcudzenie vozidla v roku 2013 vôbec nenahlásil polícii, ani poškodenej spoločnosti a ani poisťovni a to napriek tomu, že mu v tom nič nebránilo, ak by sa tak skutočne stalo. Žiadne oznámenie o odcudzení vozidla neurobil obžalovaný ani v roku 2013, ani v roku 2014 a s verziou o odcudzení vozidla prišiel až po roku 2015, kedy sa už viedlo trestné konanie na podklade oznámenia poškodenej spoločnosti. Podľa názoru odvolacieho súdu by takto nekonal žiadny racionálne (rozumne) uvažujúci človek, pretože ak je niekomu odcudzené vozidlo, ktoré mu vlastnícky nepatrí a ktorého kúpnu cenu má splácať v pravidelných splátkach, nemá žiadne logické vysvetlenie, aby odcudzenie vozidla zatajoval roky pred poškodenou spoločnosťou, poisťovňou, políciou, snažil sa tak pomôcť páchatel'om krádeže neobjasnením ich trestnej činnosti a nájdením vozidla a následne sa ďalej snažil hradiť splátky za niečo (vozidlo), ktoré už reálne užívať nemohol. Takýto postup je vylúčený, nemá žiadne opodstatnenie a je preto neuveriteľný. Obžalovaný následne v konaní pred súdom, v snahe vysvetliť toho svoje nelogické konanie uvádzané vo svojej obhajobnej verzii, doplnil, že zatajil odcudzenie vozidla, nakoľko si uvedomil, že nemá zaplatené poistenie vozidla, čo by znamenalo, že by poistné nebolo poškodenej spoločnosti vyplatené. Toto vysvetlenie sa dokazovaním ukázalo ako nepravdivé, nakoľko z písomného vyjadrenia poisťovne Uniqa a.s. vyplýva, že vozidlo Mercedes Viano bolo poistené v ich poisťovni, pričom išlo o povinné zmluvné poistenie ako aj havarijné poistenie s tým, že poistný vzťah trval v rozpätí rokov 2012 až 2014, t. j. v čase, keď malo byť vozidlo podľa obžalovaného údajne odcudzené, bolo riadne poistené a nebol žiadny dôvod neobrátiť sa v prípade krádeže vozidla na poisťovňu. Z písomného vyjadrenia poisťovne vyplýva aj to, že obžalovaný v roku 2013 neoznámil odcudzenie vozidla a nebolo ani vyplácané poistné plnenie z uvedeného poistenia. Pokiaľ mal obžalovaný prípadne pochybnosti o tom, či je vozidlo poistené, nič mu nebránilo v tom, aby si takúto informáciu zistil v poisťovni.

Aj na podklade týchto skutočností možno uzatvoriť, že obhajoba obžalovaného je vymyslená, je nelogická a nemá ani oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom skutočnosť, že obžalovaný po určitý čas pokračoval v hradení splátok malo len zakryť (zatajiť) skutočnosť, že už nemá v dispozícii vozidlo, ktoré úmyselne odstránil natrvalo z dispozície jeho vlastníka. Páchatel', ktorý by počas trvania úverového vzťahu predal vozidlo, daroval ho, vyrovnal ním svoje dlhy a podobne, by nekonal inak, ako konal obžalovaný (zatajovanie skutočností, že nedisponuje vozidlom, následné nesplácanie úveru a napokon vymyslená obhajoba o odcudzení vozidla pred viacerými rokmi).

Z vykonaného dokazovania navyše možno nepochybne vyvodit', že obžalovaný v priebehu úverového vzťahu mal finančné problémy, nakoľko prestal splácať zmluvne dohodnuté splátky, otec obžalovaného potvrdil, že ho obžalovaný požiadal o finančnú pomoc v objeme 10.000 euro a napokon bolo obžalovanému aj odňaté vodičské oprávnenie v súvislosti s uložením trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá, ktorý mu bol uložený v inej jeho trestnej veci. Z trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 0T/140/2013 zo dňa 12.09.2013 ako aj z trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 3T/82/2015 zo dňa 30.03.2015 možno zistiť, že v roku 2013 a 2014 sa obžalovaný dopustil trestnej činnosti v súvislosti s vedením motorového vozidla, pričom ani v jednom z posudzovaných prípadov nevedol vozidlo, ktoré bolo predmetom úverového vzťahu, ale išlo o iné vozidlá. Aj z tejto okolnosti možno podporne vyvodit', že obžalovaný nedisponoval vozidlom, ktoré vlastnila poškodená spoločnosť.

Pokiaľ teda obžalovaný v odvolaní namieta názor súdu prvého stupňa, že obžalovaný predmetné vozidlo scudzil, tak nejde o špekuláciu, či domnienku okresného súdu, ale ide o názor, ktorý sa opiera o vykonané dokazovanie ako aj o vyvrátenú obhajobu obžalovaného. Obžalovaný zjavne disponoval s vozidlom a následne sa ho úmyselne zbavil takým spôsobom, ktoré znemožnilo jeho navrátenie vlastníkovi (poškodenej spoločnosti), nakoľko vozidlo nebolo evidentne odcudzené a ani napríklad zničené a podobne. Obžalovaný teda konal úmyselne, s vedomím, že odstránením vozidla z vlastnej dispozície, bude vozidlo odstránené natrvalo aj z dispozície vlastníka vozidla a bude znemožnené, aby vlastník vozidla mohol s vozidlom nakladať a vykonávať tak vlastnícke práva. Obžalovaný preto naplnil všetky znaky základnej skutkovej podstaty prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1 Tr. zák. a to tak znaky objektívnej ako aj subjektívnej stránky. Úmysel obžalovaného sa vzťahoval aj na spôsobenie väčšej škody, t. j. na naplnenie znaku kvalifikovanej skutkovej podstaty v zmysle § 213 ods. 2 písm. a) Tr. zák., nakoľko obžalovaný mal dostatočnú znalosť toho, akú hodnotu má vozidlo (určovanú kúpnu cenou) a v akej výške je nesplatená časť poskytnutého úveru. Napokon, výšku spôsobenej škody, ktorú si poškodená spoločnosť na podklade listinných dôkazov vyčíslila na sumu 6.777 euro obžalovaný ani nenamietal a v priebehu konania pred súdom aj uplatňovanú výšku náhrady škody uhradil. Nahradenie spôsobenej škody neznamenaá pritom beztretnosť obžalovaného, pretože k úhrade škody došlo až po dokonaní stíhaného trestného činu a teda táto okolnosť môže mať vplyv iba na výrok o treste, či náhrade škody, avšak nie aj na výrok o vine.

Odvolací súd následne dospel k záveru, že v posudzovanom prípade nejde o prečin, ktorého závažnosť by bola nepatrná v zmysle § 10 ods. 2 Tr. zák., nakoľko spôsob vykonania činu, jeho následok ako aj miera zavinenia obžalovaného sú takého charakteru, že neznižujú závažnosť spáchaného prečinu, ale práve naopak, ide o typické protiprávne konanie, pri ktorom je nutné vyvodzovať trestnoprávnu zodpovednosť a nepostačuje napríklad len vyvodzovanie civilnej zodpovednosti, pretože konanie obžalovaného už celkom zjavne prekročilo štandardné civilné zmluvné vzťahy a naplnilo znaky skutkovej podstaty trestného činu.

Dôvodom kasačného rozhodnutia bola v prvom rade skutočnosť, že v napadnutom rozsudku je nesprávne uvedené priezvisko obžalovaného a to „M.“, pričom správne priezvisko obžalovaného je „M.“. Tohto pochybenia sa okresný súd dopustil už pri vyhlásení napadnutého rozsudku a preto neprichádzal do úvahy postup v zmysle § 174 Tr. por., nakoľko opravu vyhotovenia rozsudku možno vykonať iba vtedy, ak znenie vyhláseného rozsudku je v rozpore s písomným vyhotovením vyhláseného rozsudku. V danom prípade bol rozsudok, ohľadne údaju identifikujúceho obžalovaného (priezvisko obžalovaného je podstatným údajom slúžiacim na stotožnenie osoby), už chybné vyhlásené a preto bolo možné toto pochybenie napraviť len zrušením napadnutého rozsudku postupom podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. v celom jeho rozsudku a vyhlásením nového rozsudku.

Dôvodom kasačného rozhodnutia krajského súdu bola aj skutočnosť, že v skutkovej vete uvedenej v obžalobe, či v napadnutom rozsudku nebolo časovo vymedzené, kedy malo dôjsť k spáchaniu stíhaného trestného činu. Odvolací súd preto toto pochybenie okresného súdu napravil tak, že do skutkovej vety doplnil údaj, že obžalovaný odstránil vozidlo (predmet financovania) zo svojej dispozície v priebehu roku 2013, čo možno vyvodit' z toho, že už v septembri roku 2013 jazdil na inom motorovom vozidle (táto skutočnosť vyplýva z výrokovkej časti trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 0T/140/2013), pričom citovaným rozhodnutím súdu mu bol uložený aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá, t. j. od 12.09.2013 mal zakázané viesť akékoľvek motorové vozidlo. Tento zákaz porušil v roku 2014, avšak opätovne na inom motorovom vozidle, než bolo vozidlo, ktoré bolo predmetom financovania (táto skutočnosť vyplýva z trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 3T/82/2015). Z uvedeného možno nepochybné vyvodit', že obžalovaný sa zabavil predmetu financovania a teda naplnil znaky skutkovej podstaty stíhaného trestného činu už počas roku 2013.

Tieto zmeny skutkovej vety je nutné označiť len za spresňovanie skutku, za jeho podrobnejšie vymedzenie (popísanie), nejde preto o zásadné zmeny skutkovej vety, ktoré by narušali totožnosť skutku, respektíve toto spresňovanie skutku možno vykonať aj na podklade odvolania obžalovaného, pretože nejde o zmenu v neprospech obžalovaného. V tomto smere možno poukázať aj na odbornú literatúru (z hľadiska komparatívneho výkladu práva možno poukázať napríklad na Š., P. a kol.: Trestní řád I, II, III, 7 vydání, C.H.Beck, 2013, s. 3089), ktorá uvádza, že zákaz reformationis in peius (zákaz zmeny k horšiemu) nie je možné chápať tak, že by v prípade rozhodovania z podnetu odvolania podaného výlučne v prospech obžalovaného uvedený zákaz bránil tomu, aby bol popis rozhodných skutkových

zistení vo výroku o vine v napadnutom rozsudku doplnený o skutkové okolnosti charakterizujúce určité znaky skutkovej podstaty trestného činu, zo spáchania ktorého bol obžalovaný uznaný za vinného a to o okolnosti, ktoré doposiaľ neboli v tzv. skutkovej vete výroku o vine dostatočne vyjadrené, pokiaľ sú obsiahnuté aspoň v odôvodnení napadnutého rozsudku, respektíve je zrejmé, že ich súd vzal za preukázané a vychádzal z nich. Takéto doplnenie rozhodných skutkových okolností totiž samo osebe nijako nezhoršuje postavenie obžalovaného, pokiaľ sa tým nemení rozsah ani závažnosť trestnej činnosti, nesprísňuje sa právna kvalifikácia a ani uložený trest, či nezvyšuje sa rozsah spôsobenej škody.

Pokiaľ ide o výrok o treste, tak súd prvého stupňa nepochybil, keď dospel k záveru, že obžalovanému je nutné ukladať súhrnný trest a to vo vzťahu k výroku o treste odsúdenia Okresného súdu Bratislava I sp. zn. OT/140/2013, nakoľko obžalovaný odstránil vozidlo zo svojej dispozície ešte v roku 2013, čím došlo k dokonaniu stíhaného prečinu a ide o súbeh trestných činov, za ktorý je nevyhnutné ukladať jeden trest.

Súd prvého stupňa však pochybil z hľadiska druhu ukladaného trestu, pretože dospel k záveru, že obžalovanému je možné uložiť podmienený súhrnný trest odňatia slobody. Krajský súd upozorňuje, že súhrnný trest sa ukladal k odsúdeniu, ktorým bol obžalovanému uložený nepodmienečný trest odňatia slobody (pôvodne bol sice obžalovanému uložený podmienený trest odňatia slobody, avšak ten bol následne „premenený“ na trest nepodmienečný a preto je nutné vychádzať z toho, že obžalovaný vykonal nepodmienečný trest odňatia slobody) a súhrnný trest nesmie byť miernejší ako trest uložený skorším rozsudkom (§ 42 ods. 2 Tr. zák.). Uloženie iného druhu trestu než trestu nepodmienečného je preto porušením ustanovenia § 42 ods. 2 Tr. zák. Z dôvodu absencie odvolania prokurátora podaného v neprospech obžalovaného však odvolací súd nemohol toto pochybenie okresného súdu napraviť.

Odvolací súd bol preto pri ukladaní trestu obžalovanému limitovaný ustanovením § 327 ods. 2 Tr. por., podľa ktorého ak bol napadnutý rozsudok zrušený len v dôsledku odvolania podaného v prospech obžalovaného, nemôže v novom konaní dôjsť k zmene rozhodnutia v jeho neprospech, pričom uložil obžalovanému totožný trest, aký ukladal okresný súd v napadnutom rozsudku a to pri vyrovnanom pomere priťažujúcich ako aj poľahčujúcich okolností, nakoľko krajský súd ustálil jednu priťažujúcu okolnosť spočívajúcu v tom, že obžalovaný spáchal viac trestných činov (to je napokon podmienka možnosti ukladania súhrnného trestu) a jednu poľahčujúcu okolnosť spočívajúcu v tom, že obžalovaný nahradil spôsobenú škodu. Vzhľadom k tomu, že v rámci odsúdenia, ku ktorému bol ukladaný súhrnný trest bol uložený aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá vo výmere 2 roky, musel odvolací súd podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. pojať do výroku o treste aj tento druh trestu.

S poukazom na uvedené skutočnosti krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.